

Svajonų
ROMANAI

Aistra

CATHERINE MANN

Negali tiesiog išeiti

9,99 Lt / 2014 kovas–balandis

Alfa brolija

Knygute.lt

Catherine Mann

(Ketrina Man)

NEGALI TIESIOG IŠEITI

Antrasis trilogijos

"Alfa brolija"

romanas

Versta iš Catherine Mann, All Or Nothing, 2013

© Catherine Mann, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-839-3

„Svajonių romanai“ yra UAB „Svajonių knygos“
prekių ženklas.

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Monte Karlas, Casino de la Méditerranée

Tikriausiai ne kasdien moteris ant ruletės pastato savo sužadėtuvių žiedą su penkių karatų geltonuoju deimantu. Tačiau Džeinei Hjugs tai buvo vienintelis būdas gražinti brangakmenį kiaulei savo vyriui.

Ji palikinėjo Konradui žinutes prašydama susisiekti su jos advokatu. Konradas nekreipė į jas dėmesio. Džeinės advokatas bergždžiai mėgino susisiekti su jo teisininku. Skyrybų dokumentai buvo pristatyti Konrado sekretorei, kuriai buvo nurodyta nieku gyvu jų nepriimti.

Skindamasi kelią pro lošėjų minią Džeinė delne gniaužė prieš septynerius metus Konrado įteiktą sužadėtuvių žiedą. Kadangi *Casino de la Méditerranée* priklausė jam, jai pralaimėjus žiedas turėjo patekti į jo rankas. Viskas arba nieko. Turi pralaimėti, kad laimėtum. Ji tik norėjo atsikratyti širdgėlos ir pradėti gyvenimą iš naujo.

Džeinė pastatė žiedą ant raudono aksominio langelio pažymėto skaičiumi dvylika. Jų skyrybų metinės turėjo būti sausio dvyliktą, kitą

savaite. Iš septynerių santuokos metų trejus gyveno atskirai. Konradas turi su tuo susitaikyti, kad abu galėtų gyventi toliau.

Nuo skliautuotų lubų atsklido gerai pažįstami garsai, skimbčiojimas ir juokas, jaudulio klyksmas, sumišęs su pralaimėtojų atodūšiais. Šias freskomis ištapytas sienas ji vadino namais ketverius metus, kai juodu gyveno kaip vyras ir žmona. Nors dabar čia jautėsi laisvai, užaugo daug žemiškesniuose namuose Maja-myje. Tėvas odontologas, tad gyveno jie labai patogiai. Žinoma, viskas būtų buvę daug geriau, jei tėvas nebūtų slapstęs dvigubo gyvenimo.

Visgi jos tėvų finansai niekada neprilygo jos vyro.

Džeinės žiedas – vienietinis *Van Cleef & Arpels* kūrinys, kuris buvo tarsi iš pasakos.

Pelenė pabėgo. Stiklinė Džeinės kurpaitė sudužo kartu su širdimi. Žavusis princas buvo netikras. Ji pati atsakinga už savo likimą ir gyvenimą.

Linktelėjusi krupjė stumtelėjo žiedą į priekį ant dvylikto raudonojo langelio vidurio. Kazino darbuotojas pasitaisė kaklaraištį ir susiraukė, dirstelėjo jai per petį įspėdamas antrą kartą

ir...

Konradas.

Net neatsisukusi jautė, kad jis šalia. Nesąžininga – net tris metus gyvenus atskirai, tiek nesimačius jos kūnas vis dar jį pažino. Norėjo jo. Odą po kreminio šilko suk-nia ėmė dilgčioti, o mintis užplūdo prisiminimai apie savaitgalį, kai juodu mylėjosi pro atviras balkono duris dvelkiant lengvam brizui.

Dar neišgirdus balso Džeinės ausį pasiekė Konrado kvapas.

– Žetonų galima įsigyti ten, kairėje, *mon amour*.

Mano meilė.

Vargu. Labiau jo nuosavybė.

– O skyrybų dokumentus galima paimti iš mano advokato.

– Kaip galiu norėti skirtis, kai atrodai taip, jog galėtum pasiglemžti žmogaus sielą? – Jis žengė dar arčiau ir jos gyslomis ėmė plūsti su geismu sumišęs pyktis.

Džeinė atsisuko į jį.

Kaip ir reikėjo tikėtis, vien jį pamačius su-traukė skrandį. Džeinė nekentė tokios savo kūno reakcijos. Kodėl, kodėl, kodėl jos protas ir hormonai negali veikti išvien?

Jo varno juodumo plaukai blizgėjo po didžiuoliais krištoliniais sietytais. Džeinė puikiai prisiminė, kokie jie švelnūs. Daugybę naktų stebėjo, kaip jis miega, ir glostė jo plaukus. Kai būdavo užsimerkęs, kavos tamsumo žvilgsnis negalėjo paveikti jos sprendimų. Jis mažai miegodavo, tad ji brangino tas retas progas, kai galėdavo jį stebėti.

Kur tik eidavo Konradas Hjugsas, jį visada lydėdavo moterų žvilgsniai ir šnabždesiai. Net dabar jos nesistengė nuslėpti, kad nužiūrinėja jį. Apsivilkęs smokingą – ar net džinsus ir marškinėlius – atrodė nežemiškai gražus. Nors buvo šimtaprocentinis amerikietis iš Niujorko, atrodė egzotiškai kaip italų ar rusų aristokratas iš kitos epochos.

Be to, siaubingai arogantiškas.

Konradas pakėlė nuo aksomo penkių karatų deimantą. Jos pergalė truko tik sekundę. Tada įspraudė žiedą jai į delną; vėsus akmuo buvo sušilęs nuo jo rankos.

– Konradai, – užsiplieskė traukdamasi.

– Džeine, – atsakė vis dar spausdamas žiedą jai į delną ir vėl atsistojo visai šalia. – Tai tikrai ne geriausia vieta susitaikyti.

Jis pradėjo eiti, o kadangi vis dar laikė jos

ranką, Džeinei neliko kito pasirinkimo kaip tik grūstis pro murmančius žmones ir storas kolonas. Tarp atvykėlių minios buvo keli pažįstami veidai, tačiau ji negalėjo stabtelėti paplepėti ir prie senų draugų bei darbuotojų apsimesti, kad yra laiminga.

Jos vyro kazino buvo elito, net karalių susitikimo vieta. Paskutiniaisiais jos skaičiavimais jam priklausė pustuzinis kazino visame pasaulyje, tačiau *Casino de la Méditerranée* buvo jo mėgstamiausias – kaip ir pirmieji namai. Konradas buvo užsimojęs prikelti praėjusią epochą, antikvariniai lošimų automatų fasadai ir lošimų stalai slėpė ištobulintus mechanizmus.

Žmonės čia atvykdavo ieškodami tradicijų apsirengę *Savile Row* smokingais ir vakarinėmis *Christian Dior* sukniomis. Čia spindėjo deimantai ir kiti brangakmeniai, žinoma, *Cartier* ar *Bvlgari* originalai. Jos penkių karatų žiedas buvo įspūdingas, tačiau *Casino de la Méditerranée* aplinkoje jis nieko nestebino.

Džeinės aukštakulniai vis greičiau kaukšėjo marmurinėmis grindimis. Šitaip beskubant juoda metalo imitacijos rankinė pakibo ant alkūnės.

– Liaukis. Dabar pat.

- Ne, dėkui. - Jis sustojo priešais paauksuotą liftą - savo asmeninį liftą - ir nuspaudė mygtuką.

- Dieve, tu vis dar toks pat sarkastiškas kiau-lė, - sumurmėjo sau po nosimi.

- Prakeikimas, - pasakė jis ir uždėjo ranką jai ant pečių. - Pirmą kartą girdžiu tokį apibūdinimą. Ačiū, kad pasakei. Apsvarstysiu.

Džeinė nusipurtė jo ranką.

- Nekilsiu į tavo kambarį.

- Mūsų apartamentus. - Jis ištraukė žiedą jai iš delno ir įmetė į rankinę. - Mūsų namus.

Namus? Vargu. Tačiau ji nesiginčys su juo vestibulyje, kur gali kas nors klausytis.

- Puiku. Man reikia su tavimi pasikalbėti. Asmeniškai.

Durys atsidarė. Jis parodė liftininkui, kad paliktų juos vienus, įėjo vidun ir uždarė veidrodinėje erdvėje.

- Vien atnešusi popierius nepriversi manęs jų pasirašyti.

Tą ji jau pastebėjo.

- Juk nenori amžinai likti vedęs ir gyventi atskirai.

- Gal tik norėjau, kad išdrįstum pasikalbėti

su manimi akis į akį, o ne per dar vieną pasiuntinuką... - Gilių rudų akių kampučiuose susimetė raukšlėlės. - Pasakytum man į akis, kad esi pasirengusi praleisti visą likusį gyvenimą daugiau nė karto neatsigulusi su manimi į tą pačią lovą.

Tą pačią lovą?

Tikrai ne.

Po to, kas nutiko su tėvu, Džeinė negalėjo juo pasitikėti. Ji atsisakė leistis kvailinama ar skaudinama kaip jos motina.

- Turi galvoje dalytis lova, kai grįši po kelių savaičių dingimo. Kalbėjome apie tai milijonus kartų. Negaliu miegoti su vyru, kuris turi pašlapčius.

Konradas greitai sustabdė liftą ir atsisuko į ją. Atrodė sutrikęs, šypsena dingo.

- Niekada tau nemelavau.

- Ne, tik dingai, kai nenorėjai atsakyti į klausimą.

Konradas buvo protingas. Pernelyg protingas. Žodžiais žaidė taip pat puikiai kaip ir pini-gais. Dar būdamas penkiolikos savo palikimu žaidė akcijų biržoje. Išvijo ne vieną sukčių ir pats vos neatsidūrė kolonijoje. Viską sutvarkė jo šeima. Teisėjas skyrė lankyti karinio pasi-

ruošimo mokyklą, kur jis nė kiek nepasitaisė, tik dar geriau išmoko siekti savo.

Tepadedą jai Dievas, vis dar negalėjo jam atsispirti, todėl visada laikėsi atstumo ir mėgino išsiskirti per atstumą. Paskutinis lašas buvo gąsdinanti mamograma. Jai siaubingai reikėjo Konrado paramos, tačiau negalėjo su juo susisiekti beveik savaitę, ilgiausias septynias dienas savo gyvenime.

Vėliau išaiškėjo, kad pakitimai gerybiniai, tačiau santuoka? Šimtu procentų piktybinė. Iš pagarbos jų santykiams Džeinė laukė, kol jis grįš namo. Davė jam paskutinę progą įrodyti, kad yra sąžiningas, bet jis tik išbėrė tą pačią seną eilutę apie reikalų tvarkymą.

Tą vakarą ji išėjo pasiėmusi tik mažą lagaminėlį. O kad tada būtų sugalvojusi palikti ir žiedus.

Stovėdama intymioje lifto erdvėje, apsupta klasikinės muzikos garsų prisiminė tik tą kartą, kai jis prispaudė ją prie veidrodinės sienos ir juodu mylėjosi, kol ji nebegalėjo galvoti; ką jau kalbėti apie klausimą, kuris sukosi pastarąsias dvi savaites.

Jis vis dar tylėjo.

– Na, Konradai? Neturi, ką pasakyti?

- Problema ne aš, o tai, kad tu nemoki pasitikėti. - Jo pirštai perbėgo juodu rankinės dirželiu ir paslinko jį į vietą. - Aš ne tavo tėvas.

Jo žodžiai aistros likučius pavertė pykčiu ir skausmu.

- Tai smūgis žemiau juosmens.

- Ar klystu?

Jis stovėjo vos už colio, taip arti, kad vietoje šitų aiškinimųsi galėjo pasibučiuoti. Pajutusi jo kvapą Džeinė žengė arčiau, pilve juto kone skausmingą norą pajusti jo lūpas. Trauka buvo tokia stipri, kad prireikė visų jėgų nepasiduoti.

- Jei tu toks teisingas, gal nori įrodyti, kad esi kitoks nei tavo tėvas?

Kai būdamas paauglys Konradas buvo suimtas, laik-raščiuose pasirodė antraštės *Koks tėvas, toks ir sūnus*. Sukčių tėvelį nuo bausmės už tokius pačius nusikaltimus kaip ir Konradą išgelbėjo tas pats brangiai kainuojantis advokatas. Giliai širdyje Džeinė žinojo, kad jos vyras ne toks kaip jo tėvas. Konradas įsilaužė į Volstryto kompanijas tik tam, kad įduotų tokius sukčius kaip jo tėvas. Ji tai žinojo... tačiau išsisukinėjimais, tvyranti įtampa... negalėjo taip gyventi.

Džeinė įkišo ranką į didelę rankinę ir ištraukė

pluoštą popierių.

- Štai, nereikės keliauti pas advokatą.

Džeinė įdavė juos jam į glėbį ir nuspaudė savo aukšto mygtuką, nes negalėjo pakelti minties apie nak-vynę jų senuosiuose apartamentuose, kuriuos ženklino tiek prisiminimų ir meilės.

- Konradai, tiesiog galvok, kad tave aptarnauja. Nesijaudink dėl žiedo. Aš jį parduosiu, o pinigus paaukosiu labdarai. Iš tavęs man reikia tik parašo.

Lifto durys atsidarė jos aukšte - ne jo, ne jų senųjų apartamentų, o prie kambario, kurį užsisakė kita pavarde. Iškėlusį galvą Džeinė žengė ant koridoriaus kilimo.

Ji paliko Konradą stengdamasi nekreipti dėmesio į tai, kad jis vis dar turėjo galią dar kartą sudaužyti jos širdį.

Iki trisdešimt dvejų Konradas sukaupė didžiulius turtus, tačiau šiąnakt pagaliau gavo aukso puodą, didžiausią laimėjimą per pastaruosius trejus metus - jis gavo progą atsisveikinti su Džeine. Pagaliau ji nesivaidens jo sapnuose visą likusį gyvenimą.

Konradas pasuko į kazino vestibulį pasiryžęs

atgauti savitvardą. Kai tik pastebėjo Džeinę, patrauktas jos šviesių, į kuodą sukeltų plaukų spindesio ir pažįstamo kaklo linkio, paliko kelis šimtus svečių ir karališkąjį įpėdinį. Pasikalbėti su Džeine buvo svarbiau už viską.

Rasti ją statančią žiedą ant raudono dvyliktojo langelio nebuvo labai malonu, tačiau kai ji palinko prie jo, kai sužibo dangaus žydrumo akys... Ne, tai dar nebaigta – nepaisant skyrybų dokumentų, kuriuos prispaudė jam prie krūtinės.

Šiandien ji vėl po jo stogu. Konradas sulankstė dokumentus ir įsikišo į smokingo kišėnę. Einant pro barą barmenas linktelėjo į pasutinę žalvarinę kėdę ir pažįstamą nuolatinį lankytoją.

Prakeikimas. Jo čia mažiausiai trūko, tačiau negalėjo ignoruoti pulkininko Džono Salvatorės, buvusio mokyklos direktoriaus ir kontakto Interpole. Būtent darbas su Interpolu atitolino jį nuo Džeinės, apie kurį jai geriau nežinoti dėl savo pačios saugumo. Dėl savo turtų ir įtakos Konradas galėjo lengvai pasiekti galingųjų ratą. Kai Interpolui prireikė žmogaus, jie rinkosi iš Džono Salvatorės vadovaujamų operatyvinių ir taip sutaupė mėnesius, per kuriuos būtų rengę priedangą esamam agentui....